

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

kan for ikke at få uønskede børn. Vel gives der ikke tilstrækkelig seksualoplysning i vort samfund, men i stor udstrækning skyldes det svangerskab, der ønskes afbrudt, karaktersvaghed og ansvarsløshed hos manden eller hos kvinden. For mange hustruer er det en lettelse, når de er kommet ud over den alder, hvor de kan få børn.

Men det er ikke tilstrækkeligt at præke moral. Som situationen er i dag, må man erkende, at altfor mange kvinders liv og helbred belastes, hvis ikke svangerskabsafbrydelse finder sted; navnlig gælder dette de kvinder, der lever i dårlige og usikre økonomiske og personlige forhold. Hvis man ingen speciel lovgivning skulle have på dette område, måtte man efter min formening give helt fri adgang til svangerskabsafbrydelse. Det er jeg imod af to grunde. For det første, fordi det ikke vil opdrage befolkningen og samfundet til at træffe foranstaltninger, der modvirker, at ønsker om svangerskabsafbrydelse opstår, og for det andet, fordi der da utvivlsomt vil blive endnu flere svangerskabsafbrydelser. Her vil jeg ikke mindst lægge et ansvar på manden, som ikke sjældent lægger pres på den kvinde, han har besvangret, for at få svangerskabet afbrudt, selvom man naturligvis også træffer tilfælde, hvor det er kvinden, der tager initiativet til en svangerskabsafbrydelse. Derfor må vi fortsat have en lovgivning, der trækker grænser, og som bestemmer, hvem der skal stille indikationen.

Der har som nævnt i de sidste uger fra et begrænset lægeligt hold og fra visse kirkelige kredse rejst sig en bevægelse mod vedtagelsen af den nye svangerskabslov. Karakteristisk er det, at kirurgaktionen ikke retter sig mod indikationsbetingelserne som tidligere nævnt her i dag, men tager sigte på, hvem der juridisk skal afgøre indikationen, medens det fra visse kirkelige kredse rejste krav om udsættelse er baseret på modstand mod indikationen. Rystende er det at se, på hvilket misforstået og ofte fejlagtigt grundlag aktionerne er rejst. Ukendskabet til lovforslagets bestemmelser er åbenbart. Således siger pastor Sandbæk til „Information“ i går, at den, der henvendte sig til ham og bad om, at han ville sige nogle ord fra prædikestolen, havde endnu mindre begreb om tingene end pastor Sandbæk selv, og jeg

har ligeledes hørt en historie om, at den person, der henvendte sig til en overlæge for at få ham til at tiltræde kirurgaktionen, heller ikke var inde i betydningen af lovforslagets bestemmelser.

Navnlig kommer ukendskabet til loven tydeligt frem i den henvendelse, folketingsudvalget modtog fra den kristne landsbevægelse „Unge Hjem i Danmark“, som danner grundlag for protestaktionen imod vedtagelsen af lovforslagene i dag. I denne henvendelse sidestilles Danmark med Rusland i 1920. Det anføres, at Rusland i 1920 fik en yderliggående ægteskabs- og svangerskabslov, der førte til sandt anarki med opløsning af samfundsmoral og hjemmeliv, hvorfor disse love senere ophævedes, og der spørges i henvendelsen: „Hvorfor skal Danmark gøre dette mislykkede eksperiment efter?“

Der tales i denne henvendelse, som om vi ved vedtagelsen af den foreliggende svangerskabslov indførte fri adgang til svangerskabsafbrydelse. Sandheden er den, at lovforslaget så sandelig ikke er revolutionerende. I det store hele er det kun en tydeliggørelse af den hidtil gældende lov og en fastlægnings af dens praksis. Hvorvidt der på grundlag af den nye lov vil blive forholdsvis flere legalt fremkaldte aborter, er tvivlsomt — mange bliver det næppe. Jeg er ikke ganske enig med den højtærede justitsminister i hans vurdering på dette område, og fri adgang til svangerskabsafbrydelse er der, som alle tingets medlemmer vil vide, ikke. På et sådant grundlag får man nu nogle steder præster til at anbefale kirkegængere, der på forhånd ikke har kendskab til lovforslaget — mange har måske overhovedet ikke kendskab til dette triste og komplicerede problem — over hals og hoved at underskrive et krav om udsættelse af lovens vedtagelse. Det gør mig ondt, at visse kredse indenfor kirken har sat en aktion i gang på et så løst og usikkert grundlag. Når jeg nu hører, at det endda er noget usædvanligt, der her er foregået, som kun har eet fortilfælde, nemlig protesten imod jødeforfølgelserne, en protest, som jeg var stolt af dengang, bedrøves jeg endnu mere på kirkens vegne; godt, at dog ikke alle præster fulgte trop!

Man må spørge: Med hvilken ret taler en del af vore præster på kirkens vegne i